

Bob in Tedi, dva neugnanca.

Po John Habbertonovi knjigi „Helenina otročička“ po svoje pripoveduje dr. IVO ŠORLI.

IV. POGlavJE.

UJEC HARO — DOBER TEK!

Ujec Haro je del prve vilice v usta, ko je zapazil, da ga Bob opazuje z istim pomilovalnim pogledom kakor prej. Toda zdaj je razumel, kaj ta pogled pomeni: pozabil je bil naložiti otrokoma... Bilo ga je sram in naglo je hotel razpolovičiti velik telečji zrezek na velikem krožniku.

„Za koga bo ono?“ je menil Bob.

„Za vaju vendar! Za vsakega en kos! Ali ne bo preveč toliko?“ je vprašal ujec.

„Midva dobiva vsak svoj zrezek!“ je pojasnil Bob s svojim mirnim glasom.

„Však svoj žežek!“ je potrdil jek.

Ujec Haro ju je začudeno pogledal. Res, da že prej ni mogel razumeti, čemu je prinesla Rezika toliko na mizo, namreč poleg petih velikih kosov mesa tudi celo skledo dišečih cmokov in drugo skledo vkuhanega sadja — da bi bilo za deset koscev dovolj, kakor se pravi; no, mislil si je, da ima dekle njega samega za takega požrešneža. Zdaj je pa že začel razumevati, da ona ta mala dva „kosca“ bolje pozna nego on. In pripravljen na najhujše, je vprašal Boba, ali bosta snedla tudi vsak po pet teh precej rejenih cmokov.

„Mama jih nama da vsakemu po deset!“ je povedal Bob preprosto.

Ujec Haro ni verjel in si je mislil, da Bob sam ne ve, kaj se to pravi: deset cmokov! Zato jih je naložil vsakemu samo po pet. In potem je štel: „Eden, dva, tri, štiri, pet“ na Bobovem krožniku in je takoj preskočil na Tedijev krožnik: „šest, sedem, osem, devet, deset.“

Ko je končal, je videl, da ga Bob zopet čudno zaničljivo od strani gleda. In potem je Bob zmajal z glavo in je rekel:

„Glej, Tedi — ujec Haro tudi šteti ne zna! Tu jih je pet, tam jih je pet, pa misli, da jih je deset.“

„Oha, oha, ujec Hajo mišli dešet!“ se je zagrohotal Tedi.

Ujca je pograbila jeza! To bi bilo vendar preveč, da bi ga ta dva paglavca še zasmehovala!

„Najprej snejta to!“ je zakričal. „In če je res mogoče, da sta taka požeruha, vama že nabašem potem še enkrat! Zdaj mi je res že dovolj!“

In lačen kakor je bil, je naglo potegnil svoj krožnik predse in si je vzel tri cmoke iz velike sklede nanj.

Toda preden je prišel z vilicami do ust, je moral zopet prenehati. Kakor da sta se mala dva mučitelja pogovorila, sta se spustila oba hkrati v strašen jok.

„Da bi vaju šment! Kaj pa vama je že zopet?“ je kriknil ves preplašen.

Od jokanja vsi pretrgani vzkliki: „Mama nama jih da po deset! — Mama da dešet!“ so ga poučili, da se strašna nečaka bojita smrti za lakoto. Srdito je torej zopet zgrabil veliko skledo in nametal vsakemu še po šest cmokov.

„In zdaj bo menda dovolj in — mir!“ je siknil srdito med zobmi.

Mala dva nista rekla, da ne in sta že vsa objokana planila nad svoje velikanske porcije.

Ujec rajši ni gledal tja. Goltala, cmokala in hlastala sta tako, da bi se mu bilo kmalu zastudilo še to, kar je imel že na krožniku. Prizadeval si je zato, da bi ničesar ne videl in ne slišal. No, pa saj veste, kako je: bolj ko si človek maši oči in ušesa, manj pomaga. Ujcu je hipoma zamigljalo nekaj kraj oči, in ko je premaknil pogled tja, je videl, kako je segla mala, že vsa umazana roka v skledo s cmoki.

„Bob!“ je zavpil ujec. „To je pa že od sile! Kaj res nimaš še dosti? In s temi umazanimi tacami! In zdaj naj jem jaz za tabo! Ne — vesta kaj!“

„Papa pravi, da se pri jedi ne sme kričati!“ je omenil Bob Tediju z nesramno mirnodušnostjo.

„Papa pjava, da ne šme kjičati!“ je potrdil tudi odmev.

Da ni bil tako lačen, bi bil gospod Haro vstal in odšel. Tako pa ni rekel nobene več, samo naglo je spravljal vase, da si je potolažil prvi glad. Potem je jezno vrgel prtič na mizo in je molče odšel v svojo sobo.

Da bi ne bil! Komaj si je zapalil smodko, je začul iz jedilnice grozno kričanje. Ves v strahu je tekel tja in je na vratih obstal. Bob je pritiskal Tediju glavo v njegov krožnik, poln vkuhanega sadja, da se je cedilo čez vse robove na mizo. Tedi je tulil in obkladal nasprotnika z desnico, polno te rdečkaste brozge, po obrazu in obleki. Ostala mezga, kolikor ni služila naravnost bojnim svrham, je bila že iztekla iz prevrnjene sklede na mizo in z nje na tla, na dragoceno preprogo, na blesteč pod.

„Na, da boš sit, Tedi!“ pravi ujec Haro. „Hotel je sam snesti celo skledo,“ je pojasnil Bob ujcu v preprostih besedah položaj.

Gospod Haro tudi zdaj ni rekel nobene. Poklical je Reziko in naglo odšel na vrt, da ga prekrasne cvetice vsaj nekoliko odškodijo za anglesko družbo njegovih nečakov.

(Dalje).

